

Rolnummer 5675
Arrest nr. 104/2014 van 10 juli 2014

A R R E S T

In zake : het beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging (de artikelen 10 tot 12) van het decreet van het Waalse Gewest van 19 december 2012 houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2013, ingesteld door de vzw « Federatie van de Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven » (FEBEG) en de vzw « EDORA - Fédération de l’Energie d’Origine Renouvelable et Alternative ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 20 juni 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 24 juni 2013, is beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging (de artikelen 10 tot 12) van het decreet van het Waalse Gewest van 19 december 2012 houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2013 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 december 2012, derde editie) ingesteld door de vzw « Federatie van de Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven » (FEBEG) en de vzw « EDORA - Fédération de l'Énergie d'Origine Renouvelable et Alternative », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. T. Vandenput en Mr. D. Vermer, advocaten bij de balie te Brussel.

De Waalse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. G. Block en Mr. J. Autenne, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Waalse Regering heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 21 mei 2014 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. D. Vermer, tevens *loco* Mr. T. Vandenput, voor de verzoekende partijen;
 - . Mr. G. Block, Mr. J. Autenne, Mr. K. Sargsyan en Mr. D. Remy, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1.1. De verzoekende partijen, de vzw « FEBEG » en de vzw « EDORA », wijzen erop dat het decreet van het Waalse Gewest van 19 december 2012 houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2013 (hierna : het decreet van 19 december 2012), hun maatschappelijk doel en de belangen van hun leden die elektriciteitsproducenten zijn waaraan door de « Commission wallonne pour l'énergie » (hierna : CWaPE) groene certificaten worden toegekend, raakt.

A.1.2. De Waalse Regering betwist de ontvankelijkheid van het door de verzoekende partijen ingestelde beroep niet.

Ten gronde

A.2.1. De verzoekende partijen leiden een eerste middel af uit de schending van de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet, alsook van het beginsel van de wettigheid van de belasting, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. Zij doen gelden dat de gezagshalve inhouding, aangemerkt als « retributie » en bestemd om alle door de CWaPE gemaakte kosten voor de uitvoering van het mechanisme van de groene certificaten te financieren, niet het vergoedende karakter vertoont dat eigen is aan retributies en bijgevolg als een belasting in de zin van de artikelen 170 tot 173 van de Grondwet moet worden aangemerkt. Zij zetten uiteen dat de bestreden bepalingen niet alle wezenlijke bestanddelen van die belasting vastleggen, waaronder het precieze feit dat aanleiding geeft tot de belasting en de aanslagvoet, waarbij die laatste aan het oordeel van de CWaPE wordt overgelaten, die een instelling van openbaar nut is.

A.2.2. De verzoekende partijen brengen in herinnering dat er volgens de rechtspraak van het Hof een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is opdat de inhouding als retributie kan worden aangemerkt. Zij merken op dat uit de parlementaire voorbereiding niet blijkt dat werd gezocht naar een verband tussen het bedrag van de beoogde inhoudingen en de kostprijs van de aan de afzonderlijk beschouwde belastingplichtige verstrekte dienst. Zij beklemtonen dat het Waalse Gewest de inhouding daarentegen op zodanige wijze heeft geconcipeerd dat zij in harmonie wordt gebracht met de geldelijke middelen van de belastingplichtigen en dus met hun draagkracht en niet met de verstrekte diensten.

A.2.3. De verzoekende partijen doen gelden dat het niet-vergoedende karakter van de inhouding ook voortvloeit uit de omstandigheid dat alle door het Waalse Gewest verwachte inkomsten, namelijk 1 800 000 euro voor het betrokken belastbare tijdperk, ertoe strekken alle kosten te financieren die door de CWaPE zijn gemaakt bij de uitvoering van het mechanisme van de groene certificaten ten voordele van zo'n 95 000 productie-eenheden van groene elektriciteit die in Wallonië bestaan, terwijl zij volledig zullen worden toegerekend aan ongeveer 400 productie-eenheden, zijnde 0,4 pct. van de betrokken eenheden. Zij voegen daaraan toe dat de omstandigheid dat die « grote » producenten samen een grotere hoeveelheid energie produceren dan alle « kleine » producenten samen onbelangrijk is ten aanzien van de essentie van een retributie die ertoe strekt administratieve kosten te dekken en niet ertoe strekt een productie of economische activiteiten fiscaal te treffen. Zij beklemtonen dat niet kan worden betwist dat de « kleine » producenten samen veel meer administratieve kosten genereren dan de « grote » producenten.

A.2.4. De verzoekende partijen voegen daaraan toe dat de ontstentenis van een verhouding tussen het bedrag van de heffing en de verstrekte dienst nog wordt versterkt door de omstandigheid dat zij niet wordt vastgesteld per productie-eenheid maar per geproduceerde MWh, terwijl het vaststaat dat de omvang van de door de CWaPE verstrekte diensten zich ontwikkelt op grond van het aantal installaties en niet op grond van de hoeveelheid geproduceerde energie. Zij doen eveneens gelden dat de wanverhouding wordt versterkt door de omstandigheid dat de heffing niet per uitgereikt groen certificaat verschuldigd is, terwijl er geen overeenstemming is tussen de geproduceerde MWh en de gegenereerde groene certificaten. Zij beklemtonen ten slotte dat het nauwelijks geloofwaardig is dat 30 pct. van de totale begroting van de CWaPE nodig is om de groene certificaten ten voordele van de ongeveer 331 installaties van meer dan 10 kW te beheren en dat, hoewel de beoordeling van de evenredigheid van de heffing op een enigszins benaderende wijze kan geschieden, te dezen moet worden vastgesteld dat de inhouding ertoe strekt uitgaven te dekken die ten voordele van de concurrenten van de belastingplichtige zijn gedaan.

A.2.5. De verzoekende partijen menen te hebben aangetoond dat de bestreden inhouding als een belasting moet worden aangemerkt en leiden daaruit af dat die inhouding het beginsel van de wettigheid van de belasting schendt. Zij doen gelden dat het belastingtarief niet wordt vastgelegd in de bestreden bepalingen, aangezien de CWaPE ermee is belast het tarief per eenheid te berekenen op grond van de informatie die zij moet verzamelen. Zij beklemtonen dat die delegatie des te minder kan worden aanvaard daar zij zonder redelijke verantwoording en onduidelijk is, niet wordt gevolgd door een wettelijke bekrachtiging, en wordt toegekend aan een instelling van openbaar nut en daar die laatste rechtstreeks belang heeft bij het bedrag van de inkomsten, die worden geacht haar werking te financieren.

Volgens de verzoekende partijen verschilt de bestreden wetgeving fundamenteel van die welke in het geding was in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 32/2012 van het Hof in zoverre de jaarlijkse totale bijdrage aan het oordeel van de CWaPE wordt overgelaten en in zoverre noch het tarief van de taks, noch de regels die het mogelijk maken de individuele bijdrage van elke producent vast te stellen, vooraf door de decreetgever worden bepaald.

A.3.1. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet.

A.3.2. Met het eerste onderdeel van dat middel klagen zij een discriminatie aan tussen de producenten van groene elektriciteit naargelang zij een installatie met een nominaal vermogen hoger of lager dan 10 kW exploiteren, aangezien enkel de eerstgenoemden ertoe zijn gehouden een prijs te betalen voor de diensten van de CWaPE. Zij zijn van mening dat de verantwoording die door sommige parlementsleden is gegeven, volgens welke de « grote » producenten over een grotere draagkracht beschikken of passen in het kader van een zuiver economische logica, geen verband houdt met de door de CWaPE verstrekte dienst en dat het aanvaarden van dat criterium neerkomt op het aanmerken van de inhouding als een belasting. Daarenboven doen zij gelden dat het tijdens de parlementaire voorbereiding van het decreet van 18 juli 2012 aangevoerde argument dat is afgeleid uit de praktische moeilijkheid om de taks bij de « kleine » producenten te innen, onaanvaardbaar is en berust op keuzes die de Waalse decreetgever zelf heeft gemaakt.

A.3.3. Met het tweede onderdeel van dat middel betwisten de verzoekende partijen dat hetzelfde tarief per geproduceerd MWh wordt opgelegd aan alle producenten van groene elektriciteit die een installatie met een nominaal vermogen hoger dan 10 kW exploiteren, ongeacht de totale hoeveelheid geproduceerde groene energie. Zij doen gelden dat de kostprijs voor het optreden van de CWaPE, die betrekking heeft op de productie-installatie, evolueert naar gelang van het aantal installaties en niet naar gelang van de hoeveelheid geproduceerde groene energie, zodat elk certificaat of elke geproduceerde KWh ten aanzien van de CWaPE geen marginale kosten met zich meebrengt.

A.4.1. Als antwoord op die twee middelen zet de Waalse Regering een argumentatie uiteen volgens welke de bestreden bijdrage, in hoofdorde, de beginselen van wettigheid en gelijkheid in acht neemt en, in ondergeschikte orde, terecht als retributie wordt aangemerkt.

A.4.2. De Waalse Regering doet allereerst gelden dat de bestreden bijdrage aan de vereisten van het wettigheidsbeginsel beantwoordt. Zij wijst erop dat het Hof de grondwettigheid van een dergelijke taks inzake nucleaire repartitie reeds heeft aanvaard en verwijst dienaangaande naar het arrest nr. 32/2010. Zij is van mening dat de decreetgever de personen die de taks verschuldigd zijn en de belastbare grondslag ervan duidelijk heeft vastgesteld, waarbij de repartitiehffing verschuldigd is per geproduceerd MWh. Zij is eveneens van oordeel dat het totale bedrag van de inhouding en de berekeningswijze ervan duidelijk in het bestreden decreet worden vastgelegd, aangezien aan die berekeningswijze vorm wordt gegeven door een wiskundige formule, waarbij de CWaPE zich ertoe beperkt het bedrag van de heffing te berekenen, en niet te bepalen.

Wat het delegeren van de vaststelling van het tarief van de taks aan de CWaPE betreft, beklemtoont de Waalse Regering dat een bepaling waarbij aan een overheid de taak wordt gedelegeerd om bepaalde aspecten van een belasting te regelen, niet in strijd is met het beginsel van de wettigheid van de belasting, voor zover de delegatie op voldoende precieze wijze is vastgelegd en betrekking heeft op de uitvoering van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld.

A.4.3. De Waalse Regering brengt ook in herinnering dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als het Grondwettelijk Hof de fiscale wetgever een ruime beoordelingsmarge toekennen. Zij is van mening dat het gelijkheidsbeginsel te dezen in acht wordt genomen om reden dat het, rekening houdend met de omvang van de door de CWaPE verstrekte diensten, met de door Wallonië nagestreefde energiedoelstellingen en met zijn internationale verplichtingen ter zake, met het sociale beleid dat de Waalse decreetgever wenst te voeren en met de kosten van de administratieve lasten die aan de inning van de belasting zijn verbonden, verantwoord is de heffing ten laste van de grote producenten te leggen. De Waalse Regering beklemtoont eveneens dat de bestreden heffing geen discriminatie teweegbrengt tussen de grote producenten aangezien zij wordt berekend op grond van een tarief per eenheid dat wordt vermenigvuldigd met ieders aandeel in de jaarlijkse productie.

A.4.4. In ondergeschikte orde zet de Waalse Regering uitvoerig de belangrijke diensten uiteen die de CWaPE volgens haar verstrekt voor producenten wier vermogen van de productie-installatie meer dan 10 kW bedraagt.

A.4.5. De Waalse Regering doet aldus gelden dat het bedrag van de heffing in een redelijk en evenredig verband met het belang of de kostprijs van de verstrekte dienst staat. Zij betwist de bewering van de verzoekende partijen volgens welke de « kleine » producenten meer administratieve kosten zouden veroorzaken dan de « grote ». Zij voegt daaraan toe dat de evenredigheid tussen de bijdrage en de omvang van de verstrekte dienst niet moet worden beoordeeld met een absolute wiskundige nauwkeurigheid.

A.5.1. De verzoekende partijen antwoorden in de eerste plaats dat de Waalse Regering haar bewering niet staft volgens welke de prestaties van de CWaPE ten voordele van de installaties met een vermogen lager dan 10 kW dermate onbetekenend zouden zijn dat het relevant zou zijn om het geheel van haar budget ter zake door de « grote » installaties te laten dragen. Zij zijn vervolgens van mening dat de Waalse Regering het bestreden verschil in behandeling niet kan verantwoorden door enkel te verwijzen naar de Europese normen, waaronder de richtlijn 2009/28/EG, aangezien de volgens de richtlijn te nemen maatregelen administratief van aard zijn en aangezien zij geenszins verantwoorden dat de kosten voor het beheer van het zelfs vereenvoudigde systeem integraal ten laste worden gelegd van enkele andere installaties die eveneens groene energie produceren zonder het vereenvoudigde stelsel te genieten.

A.5.2. De verzoekende partijen zijn van mening dat de wettelijke opdrachten van de CWaPE ten aanzien van de « kleine » installaties talrijk en belangrijk zijn en merken op dat de Waalse Regering niet aantoont dat de kosten met betrekking tot de aan de grote producenten verstrekte diensten 1 800 000 euro zouden bedragen.

Zij zijn bovendien van mening dat noch de totale bijdrage voor het jaar 2013, noch de regels die het mogelijk maken het bedrag van elke individuele bijdrage te bepalen, in het bestreden decreet worden vastgelegd.

A.6. Als repliek doet de Waalse Regering gelden dat de door de Waalse decreetgever gehanteerde rekenkundige formule gebaseerd is op objectieve en historische gegevens, dat het bedrag van de te ontvangen som onveranderlijk is en dat de schatting van het aantal geproduceerde MWh objectief is in zoverre zij op de productie van de installatie tijdens het jaar ervoor berust. Zij beklemtoont bovendien dat het de complexiteit van de productie-installaties en niet de wet van het getal is die de werklust aantoont waaraan de CWaPE het hoofd dient te bieden. De Waalse Regering beklemtoont eveneens dat de grote producenten zich niet in een situatie van mededinging met de kleine producenten bevinden.

A.7. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De verzoekende partijen doen gelden dat artikel 12, tweede lid, van het bestreden decreet, door te verbieden dat de heffing op de consument wordt verhaald, een bepaling bevat die tot de tarifiering op het gebied van het energiebeleid behoort, terwijl die aangelegenheid federaal is gebleven. De verzoekende partijen voegen daaraan toe dat uit de parlementaire voorbereiding geen enkele verantwoording voor een eventuele aanwending van impliciete bevoegdheden blijkt.

Diezelfde partijen zijn van mening dat de schending van de federale bevoegdheden nog flagranter zou zijn ten aanzien van de leveranciers, indien artikel 12, tweede lid, in die zin zou moeten worden geïnterpreteerd dat het hun verbiedt de door de producenten betaalde heffingen te verhalen op de consumenten, aangezien die aangelegenheid het voorwerp uitmaakt van een precieze en volledige regelgeving bij de artikelen 20 en volgende van de wet van 29 april 1999.

A.8. De Waalse Regering brengt in herinnering dat de gewesten bevoegd zijn voor de gewestelijke aspecten van de energie en dat de maatregelen ter ondersteuning van hernieuwbare energie tot hun bevoegdheid behoren, zoals in het arrest nr. 98/2013 van het Hof wordt bevestigd. Aldus is zij van mening dat de bij het decreet van 19 december 2012 ingevoerde heffing onder de gewestelijke bevoegdheid valt om een steunregeling voor hernieuwbare energie in te voeren. Zij is van mening dat die heffing geen inmenging doet ontstaan in de federale bevoegdheid inzake tarieven, die enkel betrekking heeft op de transmissie- en distributietarieven en niet op de belastingen. Zij voegt daaraan toe dat het niet is omdat uit de parlementaire voorbereiding geen enkele verantwoording voor de aanwending van impliciete bevoegdheden blijkt dat de bestreden bepaling zou moeten worden geacht de bevoegdheidverdelende regels te schenden. Zij preciseert eveneens dat artikel 20^{quater} van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt, zoals gewijzigd bij de wet van 25 augustus 2012, nog niet in werking is getreden. Bovendien heeft de bestreden heffing geenszins betrekking op die bepaling, met name omdat die niet slaat op de belastingen, heffingen of bijdragen die van toepassing zijn op de groene certificaten en omdat zij niet de elektriciteitsproducenten maar de elektriciteitsleveranciers betreft.

Bovendien beklemtoont de Waalse Regering dat de tarieven een vergoeding vormen voor een dienst die door de netbeheerders aan de consumenten is verstrekt, terwijl de inning van de heffing een financiële bijdrage van de producenten is voor de diensten die hun worden verstrekt door de CWaPE, waarvan het toepassingsgebied beperkt is en zich niet tot de consumenten uitstrekt, en de gevorderde bedragen maar een financiële last vormen die de toekenning van een buitensporig hoog geacht voordeel beperkt.

A.9. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van de bevoegdheidverdelende regels en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 28 tot 30 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), met het verbod van heffingen van gelijke werking, met het beginsel van het vrije verkeer van goederen, met artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en met de regels van de economische en monetaire unie.

In een eerste onderdeel van hun middel klagen de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepalingen de artikelen 28 tot 30 van het VWEU, het verbod van heffingen van gelijke werking en het beginsel van het vrije verkeer van goederen hebben geschonden door te voorzien in een gezagshalve inhouding op de groene certificaten naar gelang van de Waalse oorsprong ervan, hetgeen tot gevolg heeft dat Waalse groene energie wordt benadeeld ten opzichte van groene energie en groene certificaten die op de Europese markt aanwezig zijn en waarvan de oorsprong niet Waals is, met schending van het verbod van douanerechten en van heffingen van gelijke werking, alsook met schending van het aannemen van een gemeenschappelijk douanetarief en van het verbod van belemmeringen voor het vrije verkeer van goederen. Volgens de verzoekende partijen zou Waalse groene energie aldus het voorwerp van een omgekeerde discriminatie uitmaken, terwijl de door de CWaPE toegekende groene certificaten bestemd zijn om buiten het grondgebied van het Waalse Gewest te circuleren en om met buitenlandse groene certificaten in concurrentie te treden.

De verzoekende partijen doen eveneens gelden dat het vrije verkeer van goederen zelfs ten aanzien van inhoudingen die inherent zijn aan het steunmechanisme voor groene energie, van toepassing is en dat de desbetreffende inhouding hoe dan ook daadwerkelijk geen last vormt die wordt opgelegd aan alle producenten die dat mechanisme genieten.

In een tweede onderdeel van hun middel verwijten de verzoekende partijen de decreetgever dat hij artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de regels van de economische en monetaire unie heeft geschonden.

Zij doen gelden dat de bestreden bepalingen een gezagshalve inhouding van fiscale aard vormen die op bepaalde producenten van groene energie van Waalse oorsprong rust, terwijl de producenten van groene energie van een andere oorsprong niet het voorwerp van enige soortgelijke fiscale last uitmaken en daarbij de diensten van de CWaPE genieten waarvan de kosten ten laste worden genomen door die producenten van groene elektriciteit van Waalse oorsprong. Volgens de verzoekende partijen zou de decreetgever aldus artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben geschonden aangezien die maatregel het vrije verkeer van groene elektriciteit zonder enige redelijke verantwoording zou belemmeren.

A.10. Ten aanzien van het eerste onderdeel van het vierde middel merkt de Waalse Regering in hoofdorde op dat de inhouding intrinsiek verbonden is aan een steunmechanisme voor groene energie, dat door de Europese Commissie bestaanbaar met de regels betreffende staatssteun werd geacht. Zij beklemtoont dat dergelijke steunmechanismen tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren en dat de door de CWaPE toegekende groene certificaten niet ertoe zijn bestemd buiten het grondgebied van het Waalse Gewest te circuleren. Volgens haar hebben de verzoekende partijen niet aangetoond dat de groene certificaten circuleerden, maar hoogstens dat de disfuncties van het quotasysteem binnen andere gewesten konden worden opgelost door de erkenning van groene certificaten die door het Waalse Gewest zijn toegekend.

In ondergeschikte orde is de Waalse Regering van mening dat de bekritiseerde inhouding, indien zij als een retributie wordt opgevat, voldoet aan de voorwaarden waaronder een dergelijke retributie niet als een heffing van gelijke werking kan worden aangemerkt aangezien die inhouding de evenredige tegenprestatie vormt van een dienst die daadwerkelijk aan de gebruiker is verstrekt, en dat de bekritiseerde inhouding, indien zij als een belasting wordt opgevat, artikel 110 van het VWEU evenmin schendt aangezien zij noch discriminerend, noch protectionistisch is.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het vierde middel brengt de Waalse Regering de rechtspraak van het Hof inzake vrijheid van handel en nijverheid in herinnering en beklemtoont zij dat de wetgever artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, enkel schendt indien de vrijheid van handel onnodig of op onevenredige wijze wordt

beperkt. Zij meent echter te hebben aangetoond dat de inhouding de noodzakelijke tegenprestatie van de door de CWaPE verstrekte belangrijke diensten is en dat die inhouding evenredig blijft omdat zij overeenstemt met de werkelijke kosten van de door de CWaPE aangeboden diensten.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 10 tot 12 van het decreet van het Waalse Gewest van 19 december 2012 «houdende de algemene ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2013 », die bepalen :

« Art. 10. § 1. Er wordt een heffing afgenomen voor de financiering van de kosten opgelopen door de ‘ CWaPE ’ voor de uitvoering van het mechanisme van groene certificaten bedoeld in artikel 37 van het decreet van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt.

§ 2. De heffing is verschuldigd door de producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling die bij de ‘ CWaPE ’ een verzoek indienen voor de toekenning van groene certificaten voor installaties met een nominaal vermogen hoger dan 10 kilowatts (kW).

§ 3. De heffing is verschuldigd per megawattuur (MWh) waarvan een indexmeting, meegedeeld aan de ‘ CWaPE ’ vanaf 1 januari 2013, de productie bevestigt en die in aanmerking komt voor de toekenning van de groene certificaten. Het tarief per eenheid van de heffing, in euro per megawattuur (euro/MWh), is gelijk aan de waarde van een breuk, waarvan de teller gelijk is aan 900.000 euro [lees : 1 800 000 euro] en de noemer het geschatte aantal MWh is, die door de verschuldigde producenten tussen 1 januari 2013 en 31 december 2013 worden gegenereerd.

Art. 11. § 1. De ‘ CWaPE ’ schat de elektriciteitsproducties uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling van de verschuldigden, in functie van de technische kenmerken van de installaties, van de historische gegevens en van externe elementen die de productie beïnvloeden.

De ‘ CWaPE ’ berekent het tarief per eenheid van de heffing voor 2012 op basis van de aldus geraamde totale productie. Dit tarief is van toepassing op alle verschuldigden op een éénvormige wijze.

De ‘ CWaPE ’ maakt het tarief van de heffing bekend.

Art. 12. De producent betaalt de heffing binnen de twee maanden na het versturen van de facturen. Onder voorbehoud van materiële fouten, maakt het uitstel van de betaling de tegoeden op een effectenrekening van deze producent bij de ‘ CWaPE ’ van rechtswege

onbeschikbaar. De ' CWaPE ' wordt ertoe gemachtigd om de terugvordering van de heffing bij wanbetalende schuldenaars verder te zetten.

Deze heffing is ten laste van de verschuldigde producenten van groene elektriciteit in de zin van artikel 3 en mag niet worden verhaald op de consumenten ».

B.1.2. De « Commission wallonne pour l'énergie » (Waalse Commissie voor Energie, hierna: « CWaPE ») is het autonome orgaan voor de regulering van de Waalse elektriciteits- en gasmarkt, opgericht bij artikel 43 van het decreet van 12 april 2001 betreffende de organisatie van de gewestelijke elektriciteitsmarkt. Naast andere opdrachten is de CWaPE belast met de toekenning van de groene certificaten overeenkomstig de in artikel 38 van hetzelfde decreet bedoelde regels en procedures.

Ten aanzien van het eerste middel

B.2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 170 en 172, tweede lid, van de Grondwet, alsook uit de schending van het beginsel van de wettigheid van de belasting, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De verzoekende partijen zijn van mening dat de inhouding die wordt beoogd in de bepalingen die zij bestrijden, hoewel zij door de decreetgever als een retributie is aangemerkt, in werkelijkheid een belasting in de zin van de artikelen 170 tot 173 van de Grondwet is. Zij klagen aan dat het bestreden decreet niet de essentiële elementen van die belasting vastlegt, waarvan het precieze feit dat aanleiding geeft tot de belasting en vooral de aanslagvoet aan het oordeel van de CWaPE, een instelling van openbaar nut, worden overgelaten.

B.2.2. Om dat middel te onderzoeken dient het Hof vooraf te bepalen of de bestreden inhouding een retributie of een belasting is.

B.3. Opdat een heffing kan worden gekwalificeerd als een retributie, is niet alleen vereist dat het gaat om de vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd, maar ook dat die heffing een louter vergoedend karakter heeft, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.

B.4.1. Het systeem is zo geconcipieerd dat de ontvangsten die uit de bestreden inhouding voortvloeien, 1 800 000 euro bedragen. Volgens de auteur van het decreet stemt dat bedrag overeen met de kosten die het beheer van het systeem van de groene certificaten met zich meebrengt voor de CWaPE.

De producenten die beschikken over een installatie met een nominaal vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, zijn veel talrijker dan de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft, maar samen produceren zij een veel kleinere hoeveelheid elektriciteit. Aldus werden, volgens de cijfers die voorkomen in het jaarverslag 2012 van de CWaPE, op 31 december 2012 440 productiesites geteld met een vermogen van meer dan 10 kW, samen goed voor een vermogen van bijna 1 170 MW, en meer dan 98 000 productiesites met een vermogen lager dan 10 kW voor een totaalvermogen van bijna 540 MW.

B.4.2. De CWaPE beheert het systeem van de groene certificaten ten aanzien van alle producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling, ongeacht het vermogen van hun installatie. Het beheer van het systeem van de groene certificaten komt ten goede aan alle producenten die er verkrijgen. Een deel van de kosten van dat beheer stemt overeen met de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft en een ander deel van die kosten stemt overeen met de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van de producenten wier installatie een nominaal vermogen heeft dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW.

B.4.3. Zonder dat het noodzakelijk is om de kostprijs van de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van, enerzijds, de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft en, anderzijds, de producenten wier installatie een nominaal vermogen heeft dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, exact te bepalen, volstaat het vast te stellen dat, terwijl de bestreden inhouding wordt berekend om de volledige kostprijs van het beheer van de groene certificaten te dekken, enkel een deel van de begunstigden van die certificaten daaraan onderworpen is zodat het bedrag van de inhouding ten laste van elke heffingsplichtige noodzakelijkerwijs hoger is dan de kostprijs van de dienst die hem individueel wordt verstrekt.

Bovendien wordt het bedrag van de inhouding berekend door noch met het aantal aan de heffingsplichtige toegekende groene certificaten, noch met het in aanmerking genomen procedé voor de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen rekening te houden. Het bedrag wordt evenmin vastgesteld per productie-eenheid, maar enkel op grond van het aantal MWh dat per installatie wordt geproduceerd en dat in aanmerking komt voor de toekenning van de groene certificaten.

B.5. Uit het voorgaande vloeit voort dat het bedrag van de in de bestreden bepalingen beoogde inhouding niet in verhouding staat tot de dienst die door de CWaPE wordt verstrekt ten voordele van de heffingsplichtigen individueel beschouwd. De betrokken inhouding vormt dus geen retributie maar een belasting.

B.6. Uit de artikelen 170, § 2, en 172, tweede lid, van de Grondwet kan worden afgeleid dat geen enkele belasting kan worden geheven en dat geen enkele vrijstelling van belasting kan worden verleend zonder instemming van de belastingplichtigen, uitgedrukt door hun vertegenwoordigers. Daaruit volgt dat de fiscale aangelegenheid een bevoegdheid is die te dezen door de Grondwet aan het decreet wordt voorbehouden en dat elke delegatie die betrekking heeft op het bepalen van een van de essentiële elementen van de belasting in beginsel ongrondwettig is.

De voormelde grondwetsbepalingen gaan evenwel niet zover dat ze de decreetgever ertoe zouden verplichten elk aspect van een belasting of van een vrijstelling zelf te regelen. Een aan een andere overheid verleende bevoegdheid is niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de decreetgever zijn vastgesteld.

Tot de essentiële elementen van de belasting behoren de aanwijzing van de belastingplichtigen, de belastbare materie, de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de eventuele belastingvrijstellingen.

B.7.1. Bij de bestreden bepalingen wordt een repartitiebelasting ingevoerd. De decreetgever heeft de aan die bijdrage onderworpen belastingplichtigen aangewezen in het bestreden artikel 10, § 2. Hij heeft eveneens de belastbare materie bepaald, aangezien de

inhouding verschuldigd is per geproduceerde MWh elektriciteit die in aanmerking komt voor de toekenning van groene certificaten, en de heffingsgrondslag, aangezien de inhouding wordt berekend op grond van het aantal MWh dat door elke heffingsplichtige wordt geproduceerd en in aanmerking komt voor de toekenning van groene certificaten.

Wat de aanslagvoet betreft, heeft de decreetgever gepreciseerd dat hij in euro per MWh werd uitgedrukt en dat hij werd verkregen door het resultaat van een breuk waarvan de teller gelijk is aan 1 800 000 en waarvan de noemer het geschatte totale aantal MWh is dat wordt geproduceerd door alle elektriciteitsproducenten die de belasting verschuldigd zijn. Het enige element dat de decreetgever niet zelf heeft vastgesteld, is dus de schatting van het totale aantal MWh dat door de heffingsplichtige producenten wordt geproduceerd. Die schatting moet worden verricht door de CWaPE, « in functie van de technische kenmerken van de installaties, van de historische gegevens en van externe elementen die de productie beïnvloeden » (bestreden artikel 11, § 1).

B.7.2. De CWaPE is het autonome orgaan voor de regulering van de Waalse elektriciteits- en gasmarkt. Zij is dus de meest geschikte instantie om de totale elektriciteitsproductie uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling voor een bepaalde periode in te schatten omdat zij diegene is die de gegevens verzamelt en analyseert die het mogelijk maken die schatting uit te voeren. Het is dus verantwoord dat de decreetgever die taak heeft gedelegeerd aan de CWaPE, gespecialiseerde autonome instelling van openbaar nut die over de daartoe noodzakelijke expertise beschikt.

B.7.3. Daarenboven staan de artikelen 170, § 2, en 172, tweede lid, van de Grondwet evenmin eraan in de weg dat de decreetgever in een welbepaalde technische aangelegenheid specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een autonome administratieve overheid, die voor het overige onderworpen blijft aan zowel de rechterlijke toetsing als de parlementaire controle.

De decreetgever heeft zelf de wijze van berekening van de aanslagvoet vastgelegd alsook de elementen van die berekening die hij kende, namelijk het totaalbedrag van de som die onder de belastingplichtigen moet worden verdeeld en de criteria die in aanmerking moeten worden genomen bij de schatting van de productie. Het bepalen van de schatting van de totale

elektriciteitsproductie door de belastingplichtigen waardoor vervolgens de breuk kan worden berekend om de belasting onder hen te verdelen, kan als een technisch gegeven worden beschouwd, zodat de bestreden delegatie geen betrekking heeft op een van de essentiële elementen van de belasting, die door de decreetgever zijn vastgelegd.

B.7.4. Te dezen wordt de aanslagvoet vastgesteld op basis van een schatting *a priori* van het totale aantal MWh dat tijdens de beschouwde periode zal worden geproduceerd, terwijl het bedrag van de belasting wordt berekend op het aantal MWh dat daadwerkelijk is geproduceerd. Een schatting die aanzienlijk lager zou zijn dan de daadwerkelijk geproduceerde hoeveelheid MWh, zou tot gevolg hebben dat de verkregen opbrengst van de belasting veel hoger zou zijn dan het te innen bedrag en dat elke belastingplichtige dus een belasting zou betalen die te hoog is in vergelijking met het bedrag dat hij kon verwachten te moeten betalen. Een dergelijk gevolg zou indruisen tegen het beginsel van de voorzienbaarheid van de belasting.

Daaruit vloeit voort dat in een dergelijk geval een rechtzetting *a posteriori* van het bedrag van de door elke belastingplichtige betaalde belasting moet worden uitgevoerd.

B.8. Het eerste middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede middel

B.9.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet. In het eerste onderdeel van dat middel klagen de verzoekende partijen een onverantwoord verschil in behandeling aan tussen de producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren en de producenten die een installatie exploiteren met een nominaal vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW. In het tweede onderdeel van dat middel klagen zij een onverantwoorde gelijke behandeling aan van alle elektriciteitsproducenten die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren, aangezien één tarief wordt toegepast per geproduceerd MWh, terwijl de diensten die door de CWaPE worden verstrekt ten voordele van een installatie, dezelfde zijn

en dezelfde kosten met zich meebrengen, ongeacht de totale hoeveelheid elektriciteit die zij produceert.

B.9.2. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Artikel 172 van de Grondwet is een bijzondere toepassing van dat beginsel in fiscale aangelegenheden.

B.10.1. Het verschil in behandeling dat in het eerste onderdeel van het tweede middel door de verzoekende partijen wordt bekritiseerd, berust op het criterium van het nominale vermogen van de productie-installatie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling. Enkel de producenten wier installatie een nominaal vermogen van meer dan 10 kW heeft, zijn de bij de bestreden bepalingen ingevoerde belasting verschuldigd.

B.10.2. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van het Waalse Gewest van 18 juli 2012 « houdende de eerste aanpassing van de ontvangstenbegroting van het Waalse Gewest voor het begrotingsjaar 2012 », dat bepalingen bevat die soortgelijk zijn aan de bestreden bepalingen, blijkt dat de decreetgever heeft gemeend dat het niet verantwoord was om de producenten te belasten met een installatie met een vermogen dat lager is dan of gelijk is aan 10 kW, « teneinde de inning van geringe bedragen te vermijden [...] ten aanzien van de administratieve kosten » die die inning zou teweegbrengen.

Uit het verslag van de Begrotingscommissie blijkt eveneens dat de decreetgever de kleine producenten wou vrijstellen en « dat bedrag enkel wou gaan zoeken bij de grote producenten, die financieel rendabel zijn » (*Parl. St.*, Waals Parlement, 2011-2012, 5-IVa/3, p. 13).

B.10.3. De decreetgever beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid om belastingen in te voeren en de belastingplichtigen aan te wijzen. Het Hof vermag de beleidskeuzen van de decreetgever, alsook de motieven die daaraan ten grondslag liggen, slechts af te keuren indien zij zonder redelijke verantwoording zouden zijn. Te dezen vermocht de decreetgever redelijkerwijs te oordelen, om redenen van sociaal beleid en van energiebeleid, met name teneinde de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling door particulieren aan te moedigen, dat het aangewezen was enkel de elektriciteitsproducenten te belasten die die

activiteit in een logica van financiële rentabiliteit uitoefenen. In dat verband wordt niet aangevoerd dat het criterium van het nominaal vermogen van meer of minder dan 10 kW niet relevant zou zijn ten aanzien van dat doel.

Daarenboven is het evenmin onredelijk dat de decreetgever vermijdt om een belasting in het leven te roepen waarvan de opbrengst te gering zou zijn om de administratieve kosten te verantwoorden die de invordering ervan met zich meebrengt.

B.11.1. In het tweede onderdeel van dat middel verwijten de verzoekende partijen de decreetgever dat hij voor alle producenten die een installatie met een nominaal vermogen van meer dan 10 kW exploiteren, in dezelfde aanslagvoet, uitgedrukt in euro per geproduceerd MWh, heeft voorzien. De toepassing van die aanslagvoet leidt ertoe dat het bedrag van de inhouding toeneemt met de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit. De verzoekende partijen zijn van mening dat de decreetgever, aangezien hij het doel nastreefde dat erin bestaat de vergoeding te verzekeren van de diensten die door de CWaPE ten voordele van de begunstigten van groene certificaten worden verstrekt, voor elke heffingsplichtige die eigenaar is van een installatie, in een identieke inhouding had moeten voorzien, zonder rekening te houden met de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit.

B.11.2. Zoals in B.5 wordt vermeld, is de bij de bestreden bepalingen gecreëerde inhouding een belasting en geen retributie. Het gaat niet om de vergoeding van de dienst die door de CWaPE bij de aflevering van groene certificaten wordt verstrekt. De decreetgever kan dus erin voorzien, zonder het gelijkheidsbeginsel in fiscale aangelegenheden te schenden, dat het bedrag van de belasting in verhouding staat tot de hoeveelheid geproduceerde elektriciteit. Een dergelijke keuze lijkt des te minder onredelijk daar daaruit een evenredige samenhang voortvloeit tussen de omvang van de door de producent ontvangen financiële voordelen, die toenemen met de geproduceerde hoeveelheid, en het bedrag van de inhouding dat hij zal moeten betalen.

B.12. Het tweede middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het derde middel

B.13.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en heeft betrekking op artikel 12, tweede lid, van het bestreden decreet, in zoverre die bepaling verbiedt om de heffing op de consumenten te verhalen. De verzoekende partijen klagen aan dat de decreetgever, door in dat verbod te voorzien, de federale bevoegdheid inzake tarifiering op het vlak van het energiebeleid heeft geschonden.

B.13.2. Krachtens artikel 6, § 1, VII, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals van toepassing op het ogenblik dat het bestreden decreet werd genomen, zijn de gewesten bevoegd voor :

« Wat het energiebeleid betreft :

De gewestelijke aspecten van de energie, en in ieder geval :

[...]

f) De nieuwe energiebronnen met uitzondering van deze die verband houden met de kernenergie;

[...]

De federale overheid is echter bevoegd voor de aangelegenheden die wegens hun technische en economische ondeelbaarheid een gelijke behandeling op nationaal vlak behoeven, te weten :

[...]

d) De tarieven ».

B.13.3. Aldus heeft de bijzondere wetgever het energiebeleid opgevat als een gedeelde exclusieve bevoegdheid, waarbinnen het bepalen van de tarieven tot de bevoegdheid van de federale wetgever is blijven behoren.

B.14.1. Door de producenten die de bij artikel 10 van het bestreden decreet in het leven geroepen belasting verschuldigd zijn, te verbieden de last ervan op de consumenten te verhalen, heeft de decreetgever geen maatregel genomen die de tarieven inzake energie regelt.

De bestreden bepaling beperkt zich immers ertoe de werkelijke belastingplichtigen aan te wijzen en te verhinderen dat andere personen in plaats van die belastingplichtigen ertoe zijn gehouden de kosten ervan te dragen. De aanwijzing van de belastingplichtigen maakt deel uit van de bevoegdheid van de decreetgever wanneer hij op grond van artikel 170, § 2, van de Grondwet een belasting invoert.

Bovendien heeft het bestreden artikel 12, tweede lid, geen betrekking op de kosten die zijn gemaakt voor het verkrijgen van de groene certificaten door de leveranciers en op het doorrekenen ervan in de jegen de eindafnemer gehanteerde tarieven, zodat het geen inbreuk maakt op de bevoegdheid die door de federale wetgever is uitgeoefend bij artikel 20^{quater} van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt. Het heeft evenmin betrekking op de tarieven die door de netbeheerders worden gehanteerd ten laste van de producenten (injectietarieven), beïnvloedt niet de prijs die aan de eindverbruiker kan worden gefactureerd en is dus niet medebepalend voor de tariefstructuur.

Uit het voorgaande volgt dat de decreetgever geen afbreuk heeft gedaan aan de federale bevoegdheid en dat hij de uitoefening van die laatste niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.14.2. Het derde middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het vierde middel

B.15.1. In een eerste onderdeel van hun vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 28 tot 30 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), met het verbod van heffingen van gelijke werking en met het beginsel van het vrije verkeer van goederen, hebben geschonden door een belasting op te leggen die Waalse groene energie benadeelt ten opzichte van elders geproduceerde groene energie.

B.15.2. Volgens het Hof van Justitie « vormt een eenzijdig opgelegde - zij het geringe - geldelijke last, wat de benaming en techniek ervan ook mogen zijn, die bij een grensoverschrijding op nationale of buitenlandse goederen wordt gelegd en geen douanerecht

in eigenlijke zin is, een heffing van gelijke werking in de zin van [artikel 28 van het VWEU] » (HvJ, 9 september 2004, C-72/03, *Carbonati Apuani*, punt 20).

In zoverre de in het geding zijnde belasting geen verband houdt met een grensoverschrijding, valt zij buiten de werkingssfeer van artikel 28 van het VWEU.

Bovendien geven de verzoekende partijen niet voldoende nauwkeurig aan in welk opzicht de opgelegde belasting het « beginsel van het vrije verkeer van goederen » en de artikelen 29 en 30 van het VWEU zou schenden.

B.15.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen, kan de decreetgever niet worden verweten dat hij de in het geding zijnde belasting enkel door de op het grondgebied van het Waalse Gewest gevestigde producenten van groene elektriciteit laat dragen.

Zonder dat zelfs moet worden bepaald of een ander criterium van identificatie van de belastingplichtigen in overeenstemming zou zijn geweest met onder meer de bevoegdheidverdelende regels, volstaat het immers vast te stellen dat de verzoekende partijen geen enkel element hebben aangebracht dat het mogelijk maakt te betwisten dat de door de CWaPE verstrekte diensten in essentie ten voordele van de op het grondgebied van het Waalse Gewest gevestigde elektriciteitsproducenten worden verstrekt.

Hoewel de bestreden bepalingen geen retributie hebben ingevoerd, is het dus niet zonder redelijke verantwoording de bekritiseerde belasting te laten dragen door de producenten van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en/of kwalitatieve warmtekrachtkoppeling die in het Waalse Gewest zijn gevestigd en die de eerste begunstigden van de door de CWaPE verstrekte diensten zijn.

B.16.1. In een tweede onderdeel van hun middel verwijten de verzoekende partijen de decreetgever dat hij artikel 6, § 1, VI, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de regels van de economische en monetaire unie heeft geschonden.

B.16.2. De uitoefening door een gewest van zijn eigen fiscale bevoegdheid mag geen afbreuk doen aan de algehele staatsopvatting, zoals die tot uiting komt in de opeenvolgende staatshervormingen en in de respectieve bijzondere en gewone wetten tot bepaling van de onderscheiden bevoegdheden van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten. Uit het geheel van die bepalingen, inzonderheid uit artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 - ingevoegd bij artikel 4, § 8, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 -, en uit artikel 49, § 6, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten blijkt dat het Belgische staatsbestel berust op een economische en monetaire unie, die wordt gekenmerkt door een geïntegreerde markt en door de eenheid van de munt.

Hoewel artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 past in het kader van de toewijzing van bevoegdheden aan de gewesten wat de economie betreft, geldt die bepaling als de uiting van de wil van de bijzondere wetgever om een eenvormige basisregeling van de organisatie van de economie in een geïntegreerde markt te handhaven.

B.16.3. Het Hof heeft evenwel in B.15.2 geoordeeld dat de bestreden belasting niet als een douanerecht of heffing van gelijke werking kon worden beschouwd. Zij kan evenmin worden beschouwd als een protectionistische belasting ten nadele van de productie die uit de andere componenten van de Staat afkomstig is.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan in welk opzicht de bestreden bepalingen het beginsel van de economische unie en van de monetaire eenheid zouden schenden.

B.17. Het vierde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 10 juli 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels